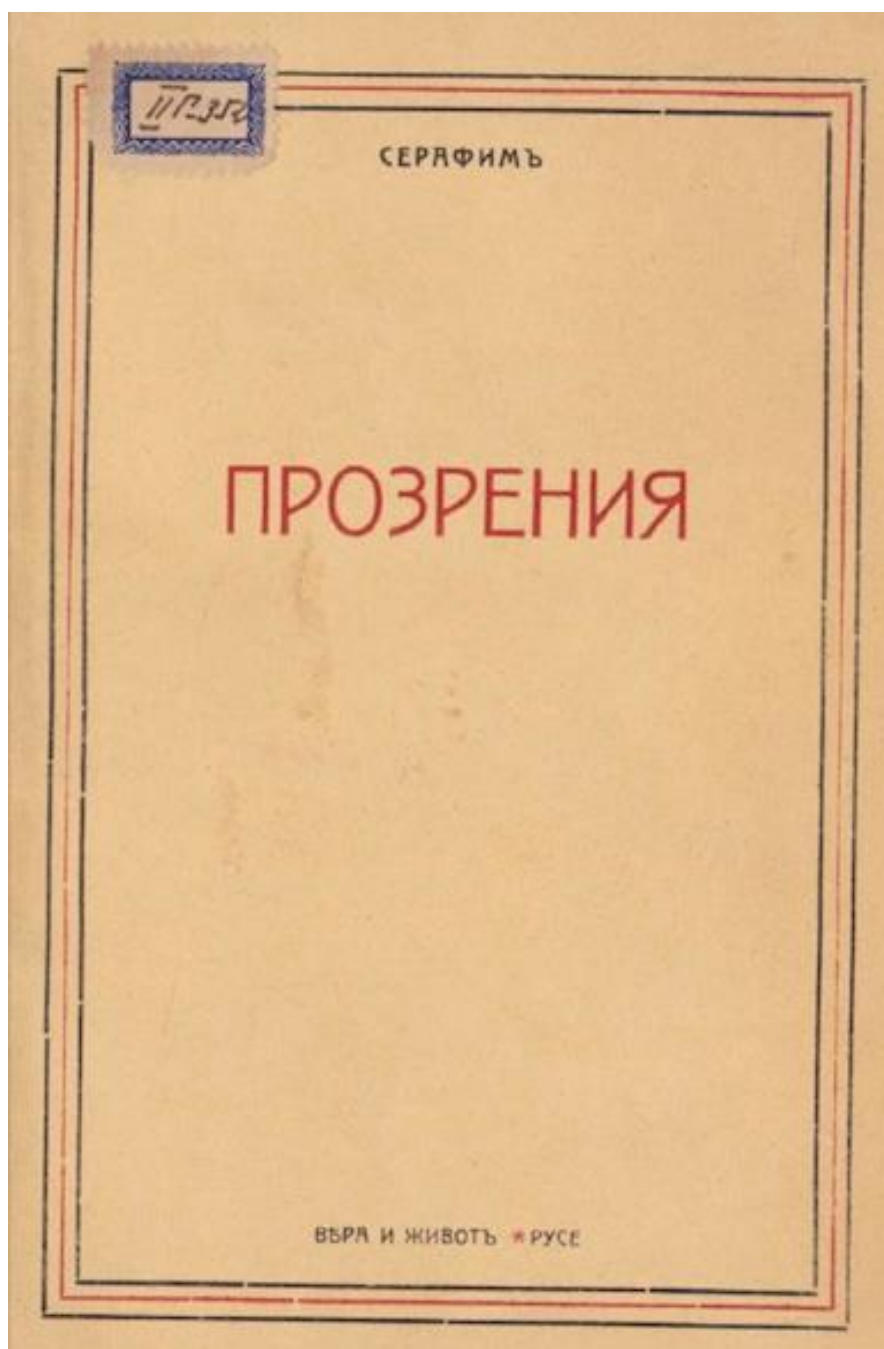

ПРОЗРЕНИЯ
Стихотворения на
АРХИМАНДРИТ СЕРАФИМ
(АЛЕКСИЕВ)

Прозрения, първа книга стихове отъ Серафимъ, издание на списание "Вѣра и животъ", се отпечата въ три хиляди екземпляра въ печатница Роглевъ, Русе, презъ месецъ февруарий 1940 година."

НА МОЯ ПРОФЕСОР И ДУХОВЕН НАСТАВНИК АРХИМАНДРИТЪ ЕВТИМИЙ ПОСВЕЩАВАМ ТАЯ
КНИГА, НАБРАНА ОТ ГРАДИНАТА НА МОЯТА ДУША.

ТАЗИ КНИГА СЕ ИЗДАВА ПО ПОЧИН НА ПРИЯТЕЛИ НА АВТОРА, ПО СЛУЧАЙ ВСТЪПВАНЕТО МУ
В ПЪТЯ, ПРЕДНАЧЕРТАН ОТ САМИЯ НЕГО В ДУМИТЕ:

ОБЛЯКОХ, БОЖЕ, РАСО ЧЕРНО, ТА МОЯТ ДУХ ДА СТАНЕ БЯЛ.

Не нам, Господи, не нам, а на Твоето име дай слава!

Пс. 113:9

ЗИМНА БЛАГОВЕСТ

ЗИМЕН КОПНЕЖ

Събудих се и ето — във бяло бе земята,
кат приказка вълшебна, като невидан сън;
и сякаш раят беше слезнал от небесата, —
тъй много красота и омая бе навън.

Дърветата цъфтяха, във сняг и скреж покрити,
и бели пеперудки накацваха по тях.
Небето и земята — във белота обвити —
изглеждаха кат съвест, очистена от грях.

Аз гледах и се чудех: полята побелели!
И покривите бели! И дворовете в сняг!
И пустите градини са в бяло нацъфтели!
И тоя бял свят сякаш простира се без бряг!

В сърцето ми роди се прекрасното желание
да вкуся и се слея с таз бяла красота!
Но в тоя миг смути ме ужасното съзнание,
че в тоя бял свят черна е моята душа

ЗИМНА БЛАГОВЕСТ

Безбройни снежинки обличат

вън в бяла одежда света.

Децата от къщи надничат, —

и грее по тях радостта!

Че бели у тях са душите

и техните чисти сърца

от радост са бяла пропити . . .

Та те са все още деца!

И тихо ги дядо Мраз вика

и сочи им дари безброй.

И тропот и врява велика!

И шепне им кротичко той:

„Излезте, че зима дошла е,"

облечена в скреж и във сняг!

Излезте, че с вас да играе

е спряла пред вашия праг!“

И чудом се чудят децата:

светът е внезапно тъй бял!

И сякаш сам Бог над земята

кат мощно е слънце изгрял!..

Те грабват шейните, излизат,
пързаят се, падат в снега,
де няма пътеки навлизат, —
и детски смях пълни света.

А ти, братко мой, си печален?

Печален съм също и аз!
Животът, животът е кален
и оловно тегне над нас.

Душата ти, знам, е самотна,
че Бога не помниме ний:
ах, пропаст бездънно-страхотна
от Него ни сякаш дели!

А нявга и в нази пламтеше
на зимата белият чар.
Снегът — ти забрави ли? — беше
И нам най-желаният дар.

А зъзнем ний днес, че сковава
душите ни злоба и мраз.
Нещастни ний в самозабрава
отпъдихме Бога от нас.

Но Той ни прощално говори:

„Станете пак малки деца!

И в Моите сияйни простори

ще пусна Аз ваште сърца“.

Ах, чуваш ли, чуваш ли, братко,

на зимата бяла вестта?

Зове ни Той, нашият Татко,

пак в царството на радостта.

И ДНЕС Е КОЛЕДА

Далеч от тук, в земя благословена,

през тиха нощ, обсипана със звезди,

се в пещера Спасителят роди.

И радваше се цялата вселена —

и птички и цветя, и зверове —

на чаканото чудо с векове.

Ликуваха беззлюбните овчари,

и влъхвите горяха от възторг,

глави навели пред Детето-Бог.

И песен бе в небесните олтари,

и ангели летяха над света,
разнасяйки навсяде радостта.

Сал Ирод бе навъсен.., Страшен слух
смутил бе неговия черен дух:
роден бе Цар... да... Цар на светлината!

И пъклен план обхвана му душата:
ще го убие, за да може пак
спокойно да живее в прежний мрак. . .

И днес е Коледа, и днес се ражда
Спасителят в смирените сърца
на неизвестни Божии деца.

И днес се радост тук-таме обажда,
но Иродовците безчет, уви,
вгорчават коледните светли дни!

КОЛЕДНА МОЛИТВА

Ний знаем, че от обич към земята
при нас от висините слезе Ти —
и се в човешки образ въплъти,
за да издигнеш нас до небесата.

Ти виждаше, че гинем ний в тъма,—
и с блясъка на Своето учение
събуждаше угасналото зрение
на хората по цялата земя.

Омраза, грях владееха душите,
потоп от кръв заливаше света,
но грейна слънцето на любовта —
засмя се пак надеждата в очите.

И нивга веч звездата не угасна,
що някога изгря над Витлеем,
и, възродена, почна ден след ден
вселената да става пак прекрасна.

Но минаха години ... Злият дух
пак почна в черни мрежи на съблазън
души да лови с чара неизказан
на забранений първороден грях.

И днес, когато със души разбити
ний спомняме си Твойто рождество, —
свещена жад за светло тържество
молитвено вълнува ни гърдите.

И от устата ни се рони зов:
Иисусе благ, слез пак от небесата
и породи на всекиго в душата
пак Твоята божествена любов!

ПАРАДОКСЪТ НА РОЖДЕСТВО

Нощите са дълги . . . А къси и бледи са дните,
едва озаряват те спящата ледна земя.

Мъгла се е спуснала тъмна навред в низините
и слива се тя на къщурките селски с дима.

Воал от тъга безнадеждна обвива полята.
О, зима сковала е всички човешки сърца!
А лъч ни един не откъсва се от небесата
и сякаш Творецът забравил е Свойте деца.

Земята е сляпа! ... Но горният свят е в тревога!
Че случва се нещо нечуто под звездната шир:
колиба овчарска в престол се превръща на Бога
и между бунтовници ражда се вечният Мир!

Виж! Коледа светла разпръсва безшумно мъглите!
И... скръбно е пак, но... в скръбта се таи тържество!
И нощ е, но в мрака невидимо светят звездите!
И смъртната юдол празнува Свето Рождество!

Земята безслънчева!... Слънце изгрява над нея!
Светът в ледове! . . Но в гърдите топи се ледът!
Стенанията стихват... Възторжено ангели пеят!

В безпътица вечна чертае се новият Път!

Душите се вярващи чудят: Безкрайният тука?
Предвечният— днес?! Посред нас?! Като нази човек?!

И всяко сърце в умиление безпаметно тупка,
а тайната свята от век се предава на век. . .

И пак са тъй дълги и тъмни нощите кат прежде.
Но... в тях е запален безкрайният, вечният Ден!
Сърцата смирени ликуват във нови надежди,
че Царят небесен е днес на земята роден.

НЕДЕЛНА УТРИН

По Улонд

Неделя е — Господний ден!

Полето спи. Часът е ранен.

Отнейде чувам звън камбанен.

И тихо е около мен.

Аз падам кротко на колене

и шепна тихички слова.

Незрими сякаш същества
започват да се молят с мене.

Небето свети! Запленен,
аз чакам то да се отвори —
и Бог със мен да заговори.
Неделя е — Господний ден!

РАЗПНАТИЯТ

Озърнах се и ето — навсякъде разпятия,
и всякъде разпънат все Той — Иисус Христос!

И шепот чух и ядни нестихващи проклетия:
„Ти тровиш наште радости, о, небесний Гост!“

И образа да видя аз исках на живота.
Погледнах и изтръпнах — веселия, тържества,
Великден, смях, забрава, и редом там—Голгота!

Обезумял се питах; не сън ли е това?

Очите си затворих, жадуващ прояснение —
загадката на злото аз исках да реша.

Но мигом ме срази неочаквано видение:
Как? Той нима е разпнат и в моята душа?!

ТЪРСЕЖИ

БЛУДЕН СИН

От грехове плета венец на Бога.
Молитви, чувам, пеят нейде в хор.
Аз плача и греша във изнемога
и, паднал, гледам синия простор.

Окаляна, душата стене кротко...
Но чува: ... Някой тихо я зове!
О, братя, нашият небесен Татко
очаква Свойте блудни синове!

ДВЕ УЧАСТИ

Цветче видях, от буря поломено,
край пътя междуселски да пълзи —
и във лицето му, безкрай смирено,
съзрях две росни капчици... сълзи!

Ах, бурята да би го пощадила,
надрасло би то полската трева!
Съдба! ... Но то все пак със всичка сила
повдигаше към слънцето глава.

И в участта на туй цветче в полето
аз своята участ собствена открих:

и аз лежа в калта поломен, тих,
но с поглед търся винаги небето.

ПРОЛЕТНО НАСТРОЕНИЕ

Отнякъде долита топъл лъх
и топли чувства буди във гърдите.
Ледът стопен, и сълзи във очите!
О, туй е пролетният Божий дъх!

Мушици първи литват из простора;
там нейде чурулика птичи глас.
След толкоз бури, ветрове и мраз,
земята вкухва сладостна отмора.

И ти четеш във синий небосвод
великото на Бога обещание:
наскоро пак земята рай ще стане —
в природата ще пламне нов живот.

И шепнеш: Боже, как и аз копнея,
и в мене да настъпи пролетта,
и аз да заизлъчвам красота,
и нов и чист живот да заживея!

ЕЛА!

О, Господи, аз нощ съм. Ела изгрей над мен!
Че Ти си слънце сияйно, нощта що прави ден!

О, Господи, аз свещ съм. Ела ме запали!
Че Ти си огън, който през вечността гори.

О, Боже, дом аз пуст съм. Ела ме обитай!
Че Ти единствен можеш да ме превърнеш в рай.

О, Боже, аз съм мъртъв. Ела ме съживи!
И от богоотстъпник Твой син ме направи!

ЗОВ

Бъди, о, душо моя, цвят — ухай!
Бъди ти слънце — пламенно сияй!
Бъди кат птичка — чуруликай ти!
Бъди кат облак — във висини лети!

Обличай се в лазурни светлини!
Живей със поглед впит във небесата!

От мрака, от калта и от земята
високо се към Бога издигни!

Че сал тогава цветето ухае,

кога чело издигне над пръстта,
и слънцето тогава сал сияе,
кога изгрее мощно над света!

Бъди, о, душо моя, цвят — ухай!
И с теб ще заухаят вред полята!
Бъди ти слънце — пламенно сияй!—
И слънцето ще слезе над земята!

НАДЕЖДА

Душата ми е пълна с бяла радост,
че бяла зима побели света.
Възкръсва, подновена, мойта младост
и чака тя отново пролетта.

Аз искам да живея кат земята
и Богу мойта цел да поверя.
Аз искам да цъфтя като цветята
и плод да вържа, преди да умра!

ВИДЕНИЕ

В дълбока нощ човеците видях
във шествие печално наредени:
безкраен брой от погледи студени —
и никъде усмивка между тях.

Те движеха се в мрака — морни, клетки
по своя каменист, безслънчев път
и, стъпките си за да осветят,
те носеха сърцата си в ръцете.

Но туй угаснали лампади бяха:
в тях не гореше Божият елей —
пътеките им тъмни да огрей.

Сърца безбройни! Ако вси горяха,
прогонили би тъмнините зли! ..

И чух аз глас:

— Иди ги запали!

МОЛИТВА

О, Господи! Жадувам красотата
на ангелските сияйни ликове.

Сърцето шепне, моли се, зове:

„Преоблечи ме, Творче, в светлината
на чистите безплътни духове!“ ...

Пусни ме, Боже, в Твоите олтари,
де белите души пред Теб стоят,
и моето сърце — тоз празен съд —

ти напълни с небесните Си дари
и позволи да тръгна в Твоя път!

Че святост моята душа желае,
а моите сили — слабости са те!

Безпомощен съм аз като дете,
що своите първи стъпчици чертае,
и пада и краката ощ плете.

Но Теб не ѝ е нужна нашта мощ и сила,
че Твоята власт се в немощи кове.

Прости, о Боже, моите грехове!
Вземи ме Ти под Твоята закрила
и ме вчисли към Твоите синове!

НЕ ПИТАЙ СЕ

Не питай се, о, дух мой маловерен,
що би могъл да стори Бог от теб,
но събуди се от съня си слеп
и просто вгледай се в света безмерен!

И ти ще видиш всеки хълм и дол
и всяко листче, всеки пън и камък
чрез слънцето преобразени в пламък
и сиянали във златен ореол!

Така и ти би светнал, ако биха
те озарили Божиите лъчи —
и видели би твоите очи
в теб станалата преобраза тиха!

Че Оня, Кой е слънцето създал,
със мощ безкрайно по-голяма свети.
Той има власт над всичките предмети
и лесно би те в светлина облял.

ИЗБОР

ИЗБОР

Пред прага на живота аз стоя
и чакам, Боже, Ти да проговориш.
Врати безброй . . . Коя ще ми отвориш?

Ах, аз се тъй от щастието боя!

За Тебе, Боже, искам да живея,
макар и в неизвестност, в нищета!

Пази ме Ти от първите места —
и дай по Твойто слънце да копнея!

Че то грей с мощ във всеки нисък дол

и в долините сал снега стопява,
а върховете мнимо позлатява
и кичи ги с измамен ореол.

По Алпите как често във възхита
аз виждах вечно бели върхове!
Но техните сърца са в ледове,
и хубостта им — в облаци обвита.

О, дай на мене някой скромн кър
далеч от билото на планината:
че Твоят пролет слиза в долината,
а по върха цари красива . . . смърт!

ЖЕЛАННЕ

Да съм кат цвете искам, Боже, свят
и скромн като детски поглед ясен.
О, направи ме Ти смирен, безгласен,
за да църфтя под Твоят благодат!

И съкруши духа ми саможив!
Спри полета на мойта горда мисъл!
Не давай да се губя в Твоя смисъл!
Стори ме вярващ, богобоязлив!

Разсей Ти в мене кобните съмнения
и позволи да расна в тишина,
тъй както раснат в Твойта светлина
покорно тихи всичките растения.

И дай ми да изпълня Твойта цел,
с коя ме Ти изпрати на земята!
И нек пораснат в мене небесата,
за да достигна техния предел!

КОПНЕЖ ПО ВЕЧНОСТТА

На ранна радост сетните акорди
заглъхнаха печално в тиха скръб.
Угасна песента ми — и мълчат
на златна арфа скъсаните корди.

Във миналото вира се душата,
де впепелени спомените мрат,
и, вгледана в изминатия път,
заспива в скута тя на времената.

А там, край мен, развихрен кат стихия,
животът дига глас за своя дял,
но аз едва го чувам, че съм цял
оплетен сякаш в някаква магия.

Аз дишам леко. Тук скръбта е блага,
и сълзите са капчици роса.
Тук всичко води в светли небеса,
и няма смърт, — че тя мре там на прага.

Светът ми кима — но и Бог ме вика:
тук минало — там бъдещност зове,
тук времето — там всички векове,
тук празен шум — там тишина велика.

Аз вглеждам се във арфата безгласна:
спи миналото своя вечен сън . . .
О, как се аз стремя оттук навън
по светлий друм на вечността прекрасна!

МОЛИТВА

На Твойто рало, Боже, ме впрегни
и с мен земя Си да ореш почни!
Подкарай ме по ниви запустели
и пръскай вредом семената зрели!

Когато жътва злата наближи,
Ти на врата ми иго пак сложи!
По пътищата Твои поведи ме,

за да работя в Твойто свято име!

И дай ми само тоя скромн дар:
кат вол да съм, кой своя господар
дори тогаз, кога го не разбира,
без ропот следва и в дълга умира!

БЛАГОСЛОВИ!

Благослови, о, Боже, всяка птича песен!

Благослови дъха на горските цветя!

Благослови и вятъра, дъжда небесен!

Благослови нивята, китните поля!

И нека в туй божествено благословение

дочуе оглушалият човешки слух

трихвалното на ангелите песнопение

и повея на Твоя вековечен Дух!

ТАЙНСТВО

Когато Книгата отворя

във някой тих вечерен час,

със Тебе мълком заговоря,

Иисусе, мой небесен Княз,

и жаден в Твоя свят вчета се,

из буквите излизаш Ти,
пред мен заставах с поглед ясен
и почвах тихо да шептиш.
За Своя подвиг ми разказвах,
загледан в моето сърце,
и аз чета, а Ти приказвах
и хващаш моите ръце ...

Потръпвам аз, а Ти спокоен
държиш ме цял във Своята власт.

И покрусен, и недостоен,
очи пред Тебе свеждам аз.
Над Книгата глава обарям,
в дълбоки мисли потопен.
Ти гледаш ме, а аз изгарям
под Твоя поглед вдъхновен...

А книгата кога затворя,
все още стоя кат прикован,
и сал сърцето ми говори,
че веч от Теб съм призован.

СВЯТО РЕШЕНИЕ

Облякох, Боже, расо черно,
та моят дух да стане бял.
Разлюбих щастието неверно,

та в Твоя рай да имам дял.

И погледа си аз отвърнах
от всичко суетно в света.

Навътре взора си обърнах
и там намерих аз целта.

Днес Твойта милост е над мене:

аз крепна в нея ден след ден
и мисля с кротко вдъхновение
за подвига благословен.

Тревогите без скръб понасям,
прозрял зад тях бленуван мир,
и Тебе Сам в сърце си внасям,
уста допрял до свят Потир.

Крепи ме, Боже, в пътя;
скромен- на себеотречеността!
Тук аз съм беден и бездомен,
но приюти ме във вечността!

ПРОЗРЕНИЯ

ПРОЗРЕНИЕ

Аз зная, Господи, Лозар си Ти,
и в Твойто лозе широко на земята
лоза съм ази скромна, непозната,
но Твоето око над мене бди.

Какви са Твойте с мене намерения
не зная, но усещам, че без Теб
животът ми би бил безплод и сляп.
И все пак често мъчат ме съмнения.

Че Ти си често в любовта безсърд:
подрязваш, кастриш с остър нож лозите
и сълзи предизвикваш във очите ...
Но тъй ни пазиш от безплодна смърт.

Аз не разбирам Твоите закони,
но коленича верующ пред тях, —
тъй както търся мир след всеки грях
със страх свещен пред Твоите икони.

Лозар си, Боже, Ти, но и Баща!
Аз вярвам в Теб и следвам Те безгласно.

Мъчи ме Ти, но дай да видя ясно
във Твоето безсърдие любовта!

БОЖИИТЕ ПЪТЕКИ

песен на верните

По странните Ти, Господи, пътеки,
загубени, към Теб се ний стремим —
и виждаме следи от Тебе леки,
но Ти оставаш все непостижим.

Тъй непонятни са делата Твои!
Ти пълен си със страшни чудеса,
но тъй ни водиш по път неспокоен
към залива на Твоите небеса.

О, Твоята мъдрост ни е неизвестна!
Тук често мъчим се ний като в ад,
но с многото страдания чудесна
обител Ти градиш ни в горний свят.

Ти хвърляш ни във скърби и мъчения
и криеш от нас Своето лице.
В богооставеност и във съмнения
ний дигаме все пак към Теб ръце.

Че знаем: Ти невидимо при нас си,
безкрайно чудноват: ту благ, ту твърд,
ту милваш, ту наказваш чрез властта Си,
ту радваш ни с живот, ту плашиш със смърт.

Баща безкрайно мъдър, строг и силен
Ти бдиш над Свойте болни синове.
Безсърд наглед, ала любвеобилен
цериш ни Ти с горчиви церове.

Пътеките Ти са неизследими,
и Твойта воля буди ужас в нас!
Как често с намерения непрозрими
Ти мъчиш тез, що любиш със свята страст.

Ти учиш Своите деца да плуват —
и хвърляш ги в стихийния поток.
Нечути Твойте действия ни се струват
и нам изглеждаш Ти така жесток.

На паша Свойто стадо Ти изкарваш
и отминаваш близките поля.
Овцете биеш, смушваш и подкарваш,
дор найдат те нестъпкана трева.

Като лозар подрезваш Ти лозите.
От болки плачат Твоите синове,
но благодат това е за душите:
тъй дава Твойто лозе плодове.

И щом смъртта всевластна ни повика,
черупката ни разрушаваш Ти —
и ядката със радост превелика
в небесните издигаш висоти.

О, да скърбим ли, Господи велики,
че тайна грей по Твоите висоти?
Това да знаем стига ни: че никой
не ни така обича, както Ти!

През прозореца на моята душа
Мъгла е въвн ... и нищо се не види.
Светът е сякаш в бездна потопен...
От никъде светилен лъч не иде.
Навън е ден ... но нощ е тоя ден!

Живот е въвн ... но песен се не чува.
Стенания пълнят храма на света,
и мрат човеците, и теб се струва —
животът е обхванат от смъртта.

Мъгла е вън ... но днес е ден Господен!
И слушаш ти — камбанен звън ехти ...
Светът е мрачен, пуст, мъглив, безброден,
но твоят дух към Божий храм лети!

А саркофази погледа ти стресват,
и пред смъртта навеждаш ти чело,
но... възкресение във всеки гроб проблясва,
че всичко е под Божието крило!

Песни за живота и за смъртта

О, Боже мой, живота аз познах,
и ужаси ме тайната злокобна.
Ах, как тежи над моя разум плах
вседневността със своята дребност злобна!

Светът, във който сме, е тъй велик!
А нашите пътеки тъй са малки!
Създадени по Твоя Първолик,
Не сме ний богове, а роби жалки.

Живеем ние в Твоя чуден свят,
най-дивното в света — Теб не познали.

А чудеса велики ни слепят,

но в мислите ни те са издребняли.

Ти Сам си малък в нашите уста,
макар че спи всемирът в Твоите скути!

О, наште дни са знак на суета,
и вечността дробим ний на минути.

Че нямаме ний траен идеал.
Познанията ни са раздробление.
Това, що Ти си дивно съчетал,
подхвърляме ний с бяс на разрушение.

Смъртта цари във нашите дела.
А там, край нас, животът отминава
голям, велик на своите крила, —
но нас, нас дребните, той не познава.

Че ний не знаем Твойта красота,
и всичко жалко е, що ний направим,
ний малки сме, при идване в света,
но ощ по-малки, кога го оставим!

Животът иде от небесний трон...
Ти, Господи, си сал живот предвечен.
От Теб извира всеки дъх човечен,

и в Теб се влива всеки сетен стон.

Ний, твари, носим в себе си смъртта,

що като семе растне във гърди ни.

Ти Твоите не поливаш ли градини,

повехват и най-свежите цветя.

Като в цигулка спи в нас песен скрита,

но нея буди Твоята ръка.

Без Теб пресъхваме като река,

която е от извора отбита.

О, Вековечний, от живот пази ни,

който в смъртта намира своя край!

Ти тайната да разберем ни дай

и чрез смъртта в Живота въведи ни!

На моя брат

О, братко мой, ти жалиш, че пролетта минава,

че радостта отлита, че щастието мре,

че цветовете вехнат? И скръб ти туй навява?

Но отпъди тъгата от своето сърце!

Виж, месецът залязва, но слънцето изгрява!

Кокичето повяхва, но розата цъфти,

един цвят си отива, но други се явява,
и всеки ден ни носи все нови красоти!

Недей скърби за дните, що вече са минали,
а радвай се, че в идний ден нов живот е скрит!

Живей и мри за своите безсмъртни идеали
и всеки ден възкръсвай... и ти ще си честит!

СКУКА

Напусто тичаш, братко мой, безспир
по дирите на щастие неизвестно.

Напусто вярваш, че ще найдеш лесно
там, де не си бил ош, желаний мир.

Де и да дойдеш, виждаш, че и тука
пак тъй било. Мираж те мами вред.

Напразно обикаляш целий свет
да се освободиш от свойта скука.

Тя все ще те преследва с кобна власт,
докато ти я носиш сам във себе,
дорде кат сянка все върви по тебе
във всеки нов край твойто старо „аз“.

И ВСЯКА НОЩ

по Паула Вернер

И всяка нощ се явяват кат сенки безплътни —
ония, кои бях забравил в живота си аз.

Те гледат ме с укор ... И нижат се спомени смътни
за слушани жалби, с отчаян отправяни глас.

И моята съвест се мъчи безкрай под теглото,
по-зло от товара на всичките вкуп планини.
Аз търся напусто един поне, зарад когото
извърших в живота си толкова много злини.

И тоя „един“ се явява в последния миг;
но с ужас познавам във него аз ... собственый лик.

ВСЕЗНАЕЩИТЕ

О, как аз съжалявам онез, що всичко знаят!

За тях ни тайни има, ни светли чудеса.

В морето те се спущат и в дън-земя дълбаят,
по въздуха се дигат чак в сини небеса.

И горди са със своите нечувани успехи.

По земното кълбо познават всеки друм.

От мляко перли правят, от бор — коприна, дрехи,
и техните машини издават силен шум.

Когато те говорят, авторитет божествен
в самодоволния им лик важно се чете.
Светът за тях изгубил е образа си девствен.
Навсякъде с ума си проникнали са те.

Бог, вечност, дух, задгробност... това те не признават.

„Науката“ говори уж в тяхното лице.
Всемира цял те знаят... Едно сал не познават:
Живота в свойто малко, но пълно с грях сърце.

МАЙЧИН ЗОВ

по Паул Барш

Избухнеше ли заникът в пожар,
другарчетата свои аз напусках —
и бързо се надолу в къщи спусках
макар че ощ играта бе в разгар,
защото чувах мама да ме вика:
— Дете, ела, склони глава, че време е да спиш!

Но мама е във гроб отдавна веч.
На неин ред съдбата-майка кима,
посочва, как се вечерта въззима,
и слушам аз позната вече реч:
— Дете, ела, склони глава, че време е да спиш!

ПОКЛОН ПРЕД МАЙКИТЕ

Сюли Прюдом

Кой казал би, де почва и де свършва
безпримерната майчина любов,
изплетена от преданост, геройство,
и тичаща при всеки детски зов?

Не чака тя заслужена да бъде
и недостойния любви от сърце.
Бащата нявга син от къщи пъди,
но майката разгръща пак ръце.

О, майчината обич е огромна!
„Син непрокопсан!“ — тя не ще да чуй:
и него любви и е толкоз скромна,
че никакъв не вижда подвиг в туй.

Невероятно! Тя ни следва всъде,
катери се и слиза все със нас —
в палат, колиба. — Туй: със нас да бъде
ощастливява всеки неин час.

О, има ли убежище по-мило
от майчини разтворени ръце,

и кой подслон така добре закриля,
кат майчин skut — разбитото сърце?

Коя жена без гняв и ропот вижда
да я отритват за друга една?
А майката! О, тя не се обижда,
когато е оставена сама.

О, кой, последвал ни в опасност смъртна,
не чувства жертва тук и не мечтай
награда бъдеща, тогаз, когато
любов сал скромна майката желай?

И кой се на изгоди не надява
от своя скъп приятел ил другар?
колко често майката раздава,
без да запази и за себе дял!

О, майко, ти същинска Данаида,
със сявга в обич греещо лице,
без празнотата да кълнеш, изливай
ти в нея свойто любящо сърце!

ДОЙДЕ ЕСЕН

Отнякъде се появи в леса
полекичка вълшебницата есен
и там се спря, и взе да пее песен,
и омагьоса всички дървеса.

С вълшебна мощ до всеки лист допря
и всички храсти чуха ѝ гласа.

На всекиго тя нещичко шептеше,
целуваше листата и вървеше

кат полъх тих тя вредом из леса.

Когато мръкна, всичко живо спеше.

Но падналата тоя път роса
в една нощ бе сторила чудеса.

На другий ден гората бе кат песен
от цветовете ... От Свойте небеса
Бог гледаше усмихнат и унесен:
тъй много злато, пурпур бе в леса! . .
А людете шептяха:— Дойде есен !

ОБИЧАМ

Обичам на златната есен цветята
и нейните щедри безброй дарове:

ораните ниви, шума по лозята
и сладките куп плодове.

Обичам да гледам лика на гората
и пурпурно-златните нейни бои.
Обичам да гледам, как капят листата,
как слънцето кротко жуми.

Как всичко мени се, как тихо умира
животът навсякъде през есента,
как пулсът полекичка почва да спира
в хладнеещия труп на света.

Земята как траурна мята одежда,
как хвъркат крилати навред семена —
и как те разнасят добрата надежда
за бъдни добри времена.

ЗЕМЯТА УМИРА

От буките капят листата,
и слънцето кротичко грей;
във багри лесът се люлей.
Смирено заспива земята.

Отива си лятното време.

Макар че е топло и днес,
ти знаеш веч тъжната вест:
мраз скоро властта ще превземе.

Но как е красива гората!
Небесният мъдър Творец
облякъл е като мъртвец
в прекрасна одежда земята.

Природата в трепет последен
се готви за своята смърт.
О, колко красив е светът,
макар че дъхът му е леден.

Настъпва желана почивка.
След пълен и смислен живот,
стократен оставила плод,
земята умира с усмивка.

ПРОТИВОРЕЧИЯ

ПРОТИВОРЕЧИЯ

Видях аз синовете на Твореца
Да хулят и разпъват своя Бог.
Видях аз на творението венеца-

Човека- в образ кален и жесток.

Видях аз господаря на земята
Да става роб на всяка малка вещ,
и светлината на плътта- душата-
да гасне като догоряла свещ.

И спомних, що пророците са рекли:

„Вий богове сте!“... Ужас ме хвана,

Да... богове, кои са се обрекли

Да са слуги на злия сатана.

НАШИТЕ БОГОВЕ

Наште богове са малки,

да, по-малки са от нас.

Но ний чувстваме се жалки

в тяхната нищожна власт.

Ние даваме им сила

с туй, че слаби сме пред тях.

Те на въдица ни гнила

хващат с червейчето — грях.

Ако всеки ги изгони,

те би нямали подслон.

Но ний правим им поклони

и ги качваме на трон.

Богове не биха били,
ако нямаха жреци.

Тях, нищожества по сили,
ний обкичваме с венци.

Те не би били тирани,
нямаха ли рабска рат.

Но те стават великани,
сред джуджета щом царят.

Ний в ръцете им сме роби —
и обичаме ги пак.

Те вещаят зли прокоби,
ний вървим под техний стяг.

Те залъгват ни с измами,
обещават ни света.

А не знаем ний, че мами
ни зад тях сама смъртта.

Наште богове са малки,
да, по-малки са от нас.

Но ний чувстваме се жалки

в тяхната нищожна власт.

ЧОВЕЦИТЕ

Вещи са им сграбчили душите

в своите невидими ръце,

и робува тяхното сърце ...

Те слуги са жалки на слугите.

Любовта към мъртвите неща

вечността за времето заменя.

Низшето на висшето изменя,

и духът е в плен на тленността.

О, човеците са слепи жертви

на това, което е под тях!

Те не знаят, че велик е грях

жив да бъдеш роб на вещи мъртви.

АЗ ЗНАМ

Аз знам в живота люде много,

които сякаш в плам пламтят,

разправят за човека, Бога —

и в небесата чак летят.

Но техните мечти са земни,
и истински им лик е скрит.
Летят кат орли надземни,
но с поглед все в земята впит.

ОТКРОВЕНИЯ

КОГАТО БОГ

Когато Бог твореше световете,
Създаде и човека... от земя-
Нищожество и прах пред вековете!
И ей затуй през всички времена
човеците пред Господа роптаят,
Че Той ги е създал от черна пръст
и им е отредил печален кръст.
Но, бедните, те слепи са, не знаят,
че в тая пръст Божествен Дух живей!
Какво предимство има за душата,
ако ли в нея слънце ярко грей-
и тя сама копней за тъмнината?
От сияйност бе Денница сътворен,
но неговият дух възлюби мрака,
и, вместо той в нощта да бъде факел,
Превърна се в Демон чер, студен.
О, братя, Бог говори чрез сърцето,

изваяно от проста, черна кал:
Творецът от земя е нас създал.
Но в таз земя посято е небето!

ВЯТЪРЪТ

През малкия прозорец в мойта стая,
събудил се, аз виждам чудеса:
във вейките на близки дървеса
трепти незримий полъх на безкрая!

Танцуват мълком свежите листа,
повивани от непонятна сила,
и теб се струва: фея лекокрила
подухва ги с невидими уста.

Ти знаеш, туй е вятърът, що пее
във разлюлените листа навън,
но странно: ... струва ти се, гледаш сън
и във почуда твоят дух немее.

Очите ти не виждат тихий лъх,
а той все пак разклаща всички клони,
съня спокоен на дървята гони
и оживява ги със своя дъх.

И казваш си: „Така е и с душата,
когато Бог я тихо посети:
не виждаш нищо и все пак трепти
някаква сила в нея непозната“!

ТИ ГОСТ СИ ТИХ

Ти гост си тих и скромен, Боже мой!
При нас ли дойдеш, стъпиш ли на прага,
без шум ръката Ти над нас се слага.
Ти сипеш ни със дарове безброй
и мълком гледаш ни с усмивка блага.

Каква любов се в погледа Ти крий!
Ти често си сред нас кат майка нежна,
но ние Твоята преданост безбрежна
не виждаме. Чрез Теб живеем ний.
но нашта слепота е безнадеждна.

Че, Боже, като здравето си Ти:
докато то ни кротко озарява,
за себе си ни знак един не дава;
но във часа, когато отлети,
съзираме го с бол ... едва тогава.

Така и Ти щом скриеш се от нас,

издаваш мигом Своето отсъствие.
Събудени, за нас животът кръст е.
Далечността Ти Те вести сред нас
по-мощно дори от Твойто присъствие.

Но, Боже, Ти напускаш ни с любов,
от нас презрян, но без да се обидиш.

Ти обновени искаш да ни видиш.
Парадоксален, знам, е Твоят зов:
отдалечен, по-близко тъй ни идеш.

ТРИТЕ БОЖИИ ТАЙНИ

Отдавна с теб се боря, сине Мой:
от оня час, кога Ме ти повика
за пръв път из бедата си велика —
и в Мен подири пристан и покой.

На теб тегнеше жестокий ден.
Ти беше под товара му премазан,
смирено вярваше, че бе наказан
и да се върнеш пожела при Мен.

Аз срещнах туй с усмивка на уста,
че ти узнал бе Мойта първа тайна:
във Мойта воля с преданост безкрайна

ти искаше да наидеш вечността.

И тъй, похлопа ти на Моя дом.

Но, ужасен, стъписа се веднага,
че ти очакваше не Мен на прага...

Тоз ден започна твоят жив псалом.

И Мойта втора тайна ти позна:

ти трябваше със Мене да се бориш,
Аз радвах се, че без да проговориш,
борбата почна ти във тишина.

И като Яков в Стария Завет

протегна ти за борчество ръката
и възжела да стигнеш небесата.

Но ти забрави своя свят обет.

На Мойта воля се не подчини

и жилав бе, със сили бясно-диви,
и мислеше, че който се противи,
създава сам честити земни дни.

Но пак животът бе за теб тегло.

Изнемощял от богоборни нощи,
ти питаше Ме: „Боже, ощ ли? Още?“ —

но не навеждаше смирен чело.

И в бран повторна вплиташе се ти,

Честит, че нова сила те огрява.

Горд бе кат дъб, кой все по-крепък става,

щом буря го след буря връхлети.

Тъй расна ти. Но Аз не раснах в теб.

А твойта мощ не свали небесата,

и жадна кат преди бе в теб душата:

за Мойта трета тайна ти бе слеп.

Ти не узна, че силни стават тез,

които падат, от Мен победени.

Тях вдигам Аз — и те стоят смирени,

но силни във живота като лес.

Ти мислеше, че сам си малък бог,

че твойта мъдрост е на Мойта равна, —

и не видя, как чаках аз отдавна

да вникнеш в Моя промисъл дълбок.

И от тогава Аз те все следя,

но ти не щеш да бъдеш слаб в борбата,

че Мойта трета тайна е чудата:

сал тоз е мощен, кой Аз победа.

ХРИСТОС

На таз земя съм Аз, но не от нея.

Аз бродя като странник по света
сред людете, но не кат тях живея —
и тихо следвам пътя към целта.

Пред Мен стоят победи и величие,
и вечност лъха в Моите слова.

Спасител на света се Аз наричам
и тръне кичат Моята глава.

Смирен съм Аз, с незнатен вид и беден.

Невидима е Мойта красота.

Аз Бог съм, но сред людете — последен,

Аз Цар съм — но облечен в нищета.

Небето Аз донасям на земята

и туй небе Голгота се зове.

Блаженство обещавам на сърцата

и причинявам сълзи, плачове.

О, Моят друм не води във палати:

в небето почва и там свършва Той,

минава през колиби непознати,

през сълзи, през въздишки, глад и зной.

Аз идвам да царувам на земята
и Моят скиптър — просешки е прът:
донасям Аз безсмъртие за душата —
и Сам съм жертва на безславна смърт.

Знам, Мойта блага вест е вест горчива,
и Моят мир — по-страшен от война;
окоето Ми греха навред открива, —
и сенки хвърля Мойта светлина.

Но Бог съм Аз... затуй съм тук тъй странен,
че бездни от земята Ме делят.

Кат гост в света Аз идвам непоканен,
и каня вси по Мен да завървят.

А малко са, които Ме разбират
и те са слаби, крехки за бойци,
но в слабостта си сила те намират —
и стават страшни за света творци.

Аз вода ги по пътища нечути.
Тълпа от просяци — те са царе;
в безславието стават те прочути,

и самият ад под стъпките им мре.

А скоро гинат те кат мъченици,
залязват победени с плач в гърди,
ала незнайни виждат ги зеници
в небето да изгряват кат звезди...

И пак вървя Аз странен по земята,
„безумни“ проповядвайки слова.
Небесно жито сея по полята,
и ратници за жътвата зова.

И пак вестя блаженство и Голгота,
и пак с усмивка гледа Ме светът;
и пак в борба се вплитам със живота,
и пак тъй кретам Сам по Моя път.

Че Бог съм Аз... светът Ме не разбира,
и Моите... не са те от света,
но те в смъртта, що чака ги, намират
живот, що води ги във вечността.

Те водят страшна бран, но тъй смирени,
че дор небето кланя се пред тях;
те падат от врага си победени,

но крий победа техний неуспех.

Че Мои те са ратници и тем е

подобна кат на Мене участта.

И Мен нанесе злото поражение,

но победен, Аз победих света!

ГАТАНКАТА НА ЖИВОТА

Стихнете, стихнете, че иде Смъртта!

Под взора й всяка твар мре,

тайнствено шествува тя по света

и може при вас тя да спре!

Царе се отдръпват, професори бягат

и гении тръпнат от страх.

Душите треперят, сърцата се стягат

и всеки стъписва се плах.

„Сал мен да не види! Сал мен да не чуе!“

се носи шептеж спотаен.

Отчаяни вопли и писъци — всеуе!

Захожда последният ден...

Тук вехне цветенце, там гасне лампада

и чезнат и сили, и мощ.

Сърцата напразно се молят: „Пощада!“ —

последната спуща се нощ.

И мрат, беззащитно главите навели,
безбройни човеци в света —
живота невкусили, лъч невидели, —
привиква ги властно смъртта.

И царствено шествува тя по земята, —
загадка за всеки живот.
Целува безмълвно на всички челата
и следва пак своя обход...

А бедният род чловешки се пита:
„Защо се родихме в света?“
И чува се реч със насмешка пропита:
„Тук всичко е сън, суета!“...

А Бог, от небето надникнал, се чуди:
земята е черна кат гроб;
животът — без смисъл и хората — луди,
и всеки на себе си роб!

И Той се замисля, от горест обзет е,
загледан далеч във нощта,
че вижда как хората мрат и живеят,

забравили своя Баща!

Въпроси ги мъчат, томят ги проблеми,
а нийде не блесва ответ,
мълчат мъдреците, устата са неми:
загадка е целият свет.

А тамо, във Книгата свята заключен,
е отговор скъп спотаен,
но бедний човек е отдавна отучен
да слуша гласа ѝ свещен.

И никой не вижда, и никой не знае
каква е човешката цел,
и никой не вярва, че тайна врата е
смъртта, а не краен предел.

И Бог гледа с поглед горчив към земята,
как хората раждат се, мрат...
И тъжно-самотни стоят небесата,
безлюден е райският път!...

ОТКРОВЕНИЕ

Земята е бунтовна и реве
кат звяр от хвърковат куршум достигнат.

Светът безумно гибелта зове —
и масите юмрук на горе дигват!

Царува глад, о, Боже, страшен глад,
а Ти очи Си сякаш си затворил!
И дигат се юмруците със яд
нагоре къмто тъмните простори.

А тамо непрестанно във безкрая
се буреносни облаци тълпят.
Небето кърваво е — смърт вещае:
в един миг всички — всички ще измрат!

И масите се движат пак бунтовни
и крещат диво-озверени: хляб!
И колелата се въртят световни,
и хиляди отделят се от Теб.

А Злият в своята колесница златна
раздава милостиня — като бог!
И, литнал над земята необятна,
привежда масите във див възторг.

И хиляди гърла реват: осанна!
И кланят се пред него кат пред цар.

И Твоите деца — тълпа пияна —
света подпалват в негасим пожар...

Но Ти стоиш незрим между звездите
и наблюдаваш техния метеж...
А би могъл с едно от висините
подухване света да пометеш.

Но Ти мълчиш и знак един не даваш,
че Бог си Ти, а те са пръст, земя!
И със Свойто слънце пак ги озаряваш
и пращаш им и дъжд, и светлина.

Но те не виждат Твоето лице скрито...
И ражда пак земята своя плод,
и пълнят се хамбарите със жито,
и трупат се богатства и имот.

Но пак цари лишение и нужда!
А Злият, тръгнал по световний път,
заспалото роптание събужда,
и всички за глада сал Теб винят.

А Ти, разтворил Своите хамбари,
изсипваш над земята благодат!

И пеят Ти небесните олтари
във удивление трихвалебно: „свят“.

Но масите са глухи и не чуват
гласа на Твойте светли духове.
Те любят тъмнината и робуват
на своите модерни богове.

Зли сили са ги вързали във властта си
и против Теб ги водят на война.
О, беззаветно ослепели маси!
О, роби на безкрайна тъмнина!

Те пеят бойни песни в изстъпление,
проклинат Твойто иго с бясна мъст
и слени в адско въодушевление,
разпъват Те в душите си на кръст.

И пишат песни, стихове и книги:
свалихме Бога от небесний трон!
Целуват с трепет новите вериги
и следват сляпо своя Бог — демон.

А дивий глад шири се по земята,
и те не виждат — слепи, — че не Ти,

а Злият с жад изсмуква им сърцата,
дорде ги в своите нокти осмърти.

И те пак вярват в своите идеали,
нестреснати от своята беда.

Печални роби, властност възмечтали,
сънуват те във вериги свобода!

СТРЕМЕЖИ

Във устремен подем към висините
балканите се дигат над света
и искат те да стигнат до звездите,
ала от тях дели ги вечността.

Безкрай далеч остават небесата!
И те не се ли свеждаха сами,
за да допрат чело си до земята,
то нивга тя не стигнала ги би.

Тъй и човекът, в устрема нагоре
да стигне Бога, своята сетна цел,
напразно се със своята немощ бори
да дойде до небесния предел.

Бог все остава там далеч издигнат.

И ако Сам при нас не слизал би,
напразно Непостижния да стигнат
човеците напъвали се би.

ЕДНО СЪРЦЕ

Когато Бог Адам твореше
и ваеше красивий лик,
усмихваше се и шептеше
на Своя творчески език:
- Бъди, Адаме, с две очи!
Виж, два са пътя на земята!-
не двата водят в небесата-
търси и сам избирай ти!
Аз давам ти и две уши,
за да дочуваш двата гласа,
кои говорят с твоя дух.
Към Мен единият зове,
а другият смъртта донася-
кому ще подариш ти слух?
Аз давам ти и две нозе,
върви, където щеш, но знай:
на всеки, който Мен познай,
пей хор от ангели:"Блазе!"
Аз давам ти и две ръце,
но роб на двама господари

ти не бъди, а запомни:
два верни имай в тях другари
за труд пред Моето лице.
Как искам да не се погубиш
и само Мен, за да възлюбиш,
виж, давам ти едно сърце!

РАЗГОВОР С БОГА

посветено на А. Берков

ТЪРСЕЩИЯТ

Аз хлопам на вратата Ти, о, Боже,
че пътник съм, от пътя уморен.
Как щял бих в Твоя skut чело да сложа
и сили да сбера за новий ден!

БОГ

О, сине Мой, Аз чакам те, ела —
и в Моя светъл skut склони глава!

ТЪРСЕЩИЯТ

Но притворът е, Господи, затворен,
и ключът на вратата не стои.
Ах, как ще вляза в Твоя дом просторен
без ключ? Душата ми се тъй бои!

БОГ

Ако Ме носиш в своето сърце,

о, сине, имаш ключа във ръце!

ДЕ Е БОГ?

И питах аз:

— Как мога да любя Бога,
когато нито виждам, нито чувам;
да бъда Нему верен
и с плам безмерен
да Му слугувам?“

И каза ми се:

— Бог е там,
де никой се не нада,
де твоят брат е сам
и страда,
де мръзне в голота сираче,
де скърбите са песен,
де нищетата плаче,
де лъха есен,
де лута се човек бездомен,
де безприютен мъкне в изнемога
товара си огромен,
де има плач, де вечна е тревога ...
иди и там ще наидеш Бога!

ОБИЧАМ НЕОБИЧАНИТЕ

Обичам необичаните братя,
че злото на света тегне над тях
и нямат те приятелски обятия,
а носят своя и чуждия грях.

Обичам необичаните братя:
те ни роптаят и се противят;
тях всеки ден извеждат на разпятие,
а те понасят всичко и... мълчат.

Обичам необичаните братя:
от скръб са свити техните венци
и... сякаш от божествени проклетия.
Те грешни са и все пак са светци...

СЪДЪРЖАНИЕ:

ЗИМНА БЛАГОВЕСТ

Зимен копнеж

Зимна благовест

И днес е Коледа

Коледна молитва

Парадоксът на Рождество

Неделна утрин

Разпнатият

ТЪРСЕЖИ

Блуден син

Две части

Пролетно настроение

Молитва

Не питай се

Ела!

Зов

Надежда

Видение

ИЗБОР

Избор

Желание

Копнеж по вечността

Молитва

Благослови

Тайнство

Свято решение

ПРОЗРЕНИЯ

Прозрение

Божиите пътеки

През прозореца на моята душа

Песни за живота и за смъртта

На моя брат

Скука

И всяка нощ

Всезнаещите

Майчин зов

Поклон пред майките

Дойде есен

Обичам

Земята умира

ПРОТИВОРЕЧИЯ

Противоречия

Нашите богове

Човеците

Аз знам

ОТКРОВЕНИЯ

Когато Бог

Вягърът

Ти гост си тих

Трите Божии тайни

Христос

Гатанката на живота

Откровение

Стремежи

Едно сърце

Разговор с Бога

Де е Бог

Обичам необичаните

Сканиран вариант на книгата от [БИБЛИОТЕКА "СТРУМСКИ"](#)-

pdf- <http://strumski.com/readbook/?id=1331>

С любов в Христа подготвиха за Вас тази книга:

[Ваня Димитрова](#) и [Грета Бабулкова](#)

[БИБЛИОТЕКА ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ](#)

